

— Какъ! ты ли си, масторъ Гонгарельо! извика шевачтъ. Какво търсишъ въ палата.

— Азъ! отговори съ самоотверженіе бербертъ. Почеститъ ма намътрихъ безъ да ги търсишъ, и ги търсишъ безъ плаченъе.

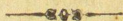
— Ты поне немашъ, какъто азъ, жена, която да заплашватъ опасности въ отсѣтствието ти; умътъ ми е все въ кѣщи!

— За туй ли са плачешъ? отговори лукавыйтъ берберинъ; бѣди спокоенъ имашъ пріатели, които нема да те обидѣтъ, да идѣтъ да спѣтъ на друго мѣсто освѣнъ въ кѣщата ти!

— Какво разумъвашъ?

— Че офицеринътъ отъ полка на Инфантката, вѣтыйтъ ти гостъ, Фидалго д'Естремосъ, който донесе на управителя заповѣдитъ на царя.”

Масторъ Трухильо тутакси некрѣщъ съ ужасенъ гласъ и искаше да искочи вѣнъ отъ палата; но вратата бѣхъ заключены, и сичкытъ му другари му викахъ че не оставятъ мѣстата си когато предлежи да защитѣтъ привилегіитъ и честъта на отечеството си. Увы! колкото за честъта, бѣднийтъ Трухильо не мисляше освѣнъ за своята си; и той дълбоко постенѣ.

IV.

КАПЕТАНИНЪТЪ ЖУАНЪ-БАТИСТА ВАЛСЕЙРО.

Но само масторъ Трухильо не минѣ лоша нощъ. Отъ много часове Пикильо бѣ заключенъ въ земника на Златото Слънце. Гостинникътъ, принуденъ да извърши гражданскытъ си права, не може ако и съ голъмо неблагодареніе да са върне, и настояникътъ му Коельо, неограниченъ господаръ въ негово отсѣтствіе, счете за дължность да ерѣбнѣтъ слугытъ на гостинницата за здравіе на господаря си, и за честь на новыяму чинъ. И тъй той ги свика да хапнѣтъ отъ